

ВЪТЪРНАТА МЕЛНИЦА

(Легенда)

Край брѣга на морето стърчи вѣтрна мелница. Покривѣтъ ѝ едва се крепи, а колелото, навело глава, — мълчи. Никой не би повѣрвалъ днесъ, че нѣкога тука е кипѣлъ животъ, че колелото не е спирало лудия си бѣгъ.

Мелничарѣтъ, чорбаджи Михалаки, поглеждалъ недоволно пълнитѣ човали съ брашно и сърдито мърморѣлъ: „Ако камънитѣ бѣха два, можеше и повече да се смели! Но за туй ми трѣбватъ пари, а отде да ги взема?“ Навеждалъ глава и мислѣлъ. „Тогава, . . . тогава. . . съ измама ще увеличи печалбата си“, казалъ си той. Бързо става, изважда прашния шиникъ, дъски, трионъ и чевръсто се залавя за работа — да постави лъжливо дъно, та да намали житената мѣрка.

Следъ часъ избърсва потно чело и доволенъ прощежда: сега е всичко въ редъ!

На другия день при него влиза едничкиятъ му синъ, Димитъръ.

— Татко, селяни сж дошли да си купятъ жито!

Михалаки се изправя. Радостъ свѣтва въ очитѣ му.

— Синко, отиди да донесешъ отъ хамбаря новия шиникъ! Искамъ съ него да имъ отмѣря! . . .

Още не изрекълъ, и на вратата тихо се почуква. Влиза старъ, окжсанъ чужденецъ. Очитѣ му, сини като небето, излччватъ мъдростъ, добрина.

Той спира на прага, простира костелива дѣсна и благо изрича: „Синко, недей, недей го праща за новия шиникъ!“

Михалаки го измѣрва съ очи отъ глава до пети и сърдито изругава:

„Махни се отъ главата ми, неканенъ чужденецо! Не си вѣвирай носа тамъ, дето не трѣбва!“